

ESTAT CATALA

ADHERIT A LA UNIO DELS CATALANS INDEPENDENTISTES

El Nostre Pensament

Fugitiu de l'Espanya franquista ha arribat a les hospitalàries terres mexicanes un espanyol que exercí, durant la nostra guerra, càrrecs de direcció. Es tracta del senyor Rodriguez Vera, secretari general de la U. G. T. espanyola.

Aquest senyor, el testimoni del qual no pot ésser suspecte de parcialitat en favor dels catalans, ha rendit l'informe sobre la situació general de la península ibèrica. Ho ha fet en una conferència que va donar el primer de Març, a part de les nombroses converses privades que ha sostingut, en la qual —fet estrany entre els polítics exiliats en aquestes latituds— feu gala d'una sinceritat singular.

No ens digué res de nou, ni res que no fos conegut ja per nosaltres, però el testimoni del senyor Vera té un valor inapreciable en les actuals circumstàncies quan afirma que a Catalunya la única cosa que encara fa vibrar els cors i desperta l'entusiasme que encara convida a la lluita i manté enceses les esperances, és el sentiment de pàtria-catalana, sense confusions. I afegeix que cap de les velles organitzacions sindicals —C. N. T., U. G. T., F. A. I.— i antics polítics i partits autonomistes no compten amb la més petita simpatia en l'ànim del nostre poble que no els enyora ni els vol veure reparèixer. Fins ací el senyor Rodriguez Vera.

Si els actes no ens demostressin el contrari i poguéssim creure en la sinceritat de les posicions adoptades per tota mena d' "ex" que segueixen confonent l'exili amb una llarga campanya electoral, encara podríem esperar que aquestes revelacions, no dites per nosaltres que som part interessada, tindrien la virtut d'invitar-los a la reflexió i que aquesta els menaria pel bon camí del propi recobriment que els fes sentir la necessitat de servir Catalunya —en lloc de servir-se'n— si més no com un acte de penediment sincer per inetntar fer-se perdonar del nostre martiritzat poble per tot el mal que conscientment li han fet.

No ens fem il·lusions. Els nostres "ex" són incorregibles. Sinò ho fóssin, al cap de quatre anys d'exili, no donarien l'espectacle trist que ara donen.

Davant la intransigència demostrada pel Consell de Comunitat de Mèxic en voler mantenir l'actual etapa confusionalista imposant el seu criteri a l'Assemblea valent-se de tots els ressorts de disciplina dels tres partits que es coaligaren en contra d'Estat Català —Esquerra, Acció Catalana i Partit Socialista Català— aquesta organització es veu en l'obligació de declarar que cap dels seus homes no formarà part de l'esmentat Consell ni col·laborarà en les Comissions ni en el portant-veu de Comunitat Catalana de Mèxic fins i tant no es produïxi una sincera rectificació de procediment i d'orientació.

Noticiari D'Estat Català

CONSELL DE COORDINACIO

El Consell de Coordinació d'Estat Català, en nom de l'organització que representa a tots els països lliures del totalitarisme, s'adhereix a la Unió dels Catalans Independentistes residents a Amèrica i al seu manifest de constitució.

Al mateix temps recomana a totes les Delegacions d'Estat Català que col·laborin amb tot l'esforç per tal d'enfortir la nova organització superior que ha d'aplegar, sense distinció de matisos, tots els bons patriotes, vells i nous residents en terres d'Amèrica.

DELEGACIO DE MEXIC

El dia 23 de febrer va tenir lloc l'Assemblea General d'afiliats, en la qual foren elegits els companys Artur F. Costa, Baltasar Jordana i Joan Ferrer i Figueres per a ocupar els càrrecs de President, Tresorer i Secretari, respectivament.

D'acord amb les directrius rebudes dels organismes dirigents d'Estat Català, es prengué l'acord per unanimitat i amb gran entusiasme de col·laborar i adherir-se a la Unió dels Catalans Independentistes iniciada a Santiago de Cuba pels patriotes del "Catalunya" Grop. N. R.

JAMAI HAN FET UNA NACIO
GRAN ELS PIDOLAIRES DE
DRETS.

José MARTI, Apóstol de Cuba.

Els "Clodoaldos" Tornen

Si no ens fes llàstima per Catalunya, ens faria riure l'actuació d'alguns catalans que, deixant de banda el fet d'haver nascut en terra catalana, frisen per ésser més espanyols que els mateixos castellans.

Pobres d'esperit i pobres d'ànima no tenen valor per reconèixer que el rol més denigrant per a un home, és el de restar voluntàriament esclau en lloc de presentar-se com a ciutadà d'un poble lliure davant dels altres homes que viuen com a tals.

Es veritablement dolorós veure com individus nascuts a Catalunya no saben reconèixer el deure que com a catalans tenen de treballar per la reivindicació pàtria. N'hi ha d'ells que diuen que volen l'emancipació social dels catalans, d'altres es vanen de figurar a l'extrema avantguarda d'aquests moviments, fins n'hi ha que es diuen internacionalistes i, a canvi de tot això, neguen el dret de Catalunya, —la terra que els veié nèixer, on han crescut i han après a lluitar per l'emancipació dels homes— a obtenir la seva llibertat. I en lloc de posar tot el seu esforç per lograr l'absoluta independència de Catalunya —que equival a la llibertat de tots els catalans— es despengen amb mofes contra els que lluiten per assolir-la i s'ajunten per a treballar i perllongar la seva submissió a un estat caduc que en cap concepte pot admetre's més capacitat que Catalunya per donar la llibertat a tots els seus fills. Pasturats per dirigents a sou segueixen esgargamellant-se proclamant a tota veu, com a única solució per Catalunya, el retorn, un cop acabada la guerra, a la República Espanyola i al ridícul Estatut quines minses atribucions mai acabaren de donar els governants espanyols a Catalunya.

Ens faria riure si no ens fes llàstima per Catalunya, totes les argumentacions que exposen per a convèncer als catalans de la necessitat que te Catalunya de retornar a l'opressió de Castella. Més ens faria riure encara, si no ens fes llàstima, sentir tots els escarafalls que fan dient que volen "l'aliança nacional de Catalunya", "la llibertat del poble català", tot refermant que l'únic mitjà per obtenir-la és acabant amb un "viva la República espanyola" i demanant que ens ajuntem tots per a revindre-la, perquè els republicans, els socialistes i els comunistes espanyols, puguin seguir maltractant-nos i oprimint-nos com els hi dongui la gana. ¡Sí, catalans que us deixeu conduir cap a l'escorxadó com a mansos bens per aquests dirigents sense consciència ni escrúpols! ¡Republicans catalans, comunistes catalans, socialistes catalans, anarquistes catalans, que dintre de Catalunya tindreu el dret d'actuar com el vostre esperit us dicti, per damunt de tot si-gueu catalans i com a tals actuen! Internacionalistes, sí, però per poder ésser-ho heu d'haver nascut en algun lloc, i si heu nascut a Catalunya, primerament heu d'ésser catalans; perquè si us considereu espanyols no podreu ésser internacionalistes, puix comenceu per negar la vostra nacionalitat, i heu de tenir en compte que mentre hi hagi una nació per petita que sigui, que permanci opresa, l'internacionalisme no serà. "La meua Pàtria és el món" em deia un amic meu volguent-me fer veure que era més avançat que jo, i, en dir-m'ho, ho feia eu

català. El món doncs per ell, com per tots els que hem nascut en terra catalana, comença per Catalunya. Que ens expliquin doncs tots aquests dirigents que volen la redempció social, i els que els segueixen, com pensen obtenir totes aquestes aventatges si comencen per considerar-se esclaus d'una raça inferior.

Diu el nostre adagi: "roda el món i torna al born" i ens ha vingut al record i ens ha fet escriure aquestes ratlles fent-nos adonar com dels nascuts a Catalunya, els que són espanyolistes, ho són amb més resabís que els nascuts a Castella i es rabegen més encara contra els que defensem l'ideal mínim que pot salvar a Catalunya i als catalans de l'opressió que fa tants d'anys venim sofrint.

Quan vingué a Santiago de Cuba l'honorable i auster Don Tomas Estrada Palma, investit amb la magistratura de primer President de la República de Cuba, els catalans d'aquesta ciutat que ja aleshores defensàvem el dret de Catalunya a governar-se per si mateixa, reberem en el nostre Casal a tan benemèrit patriu i en fer vots per l'eterna llibertat de Cuba ferem constar els nostres desitjos d'obtenir la de Catalunya. El cubà meritíssim que havia sofert captiveri per les seves idees alliberadores al Castell de Figueres i que conegué allí les característiques del poble català, respongué fent constar els seus desitjos de veure Catalunya amb el gaudi de la seva independència.

Els "Heraldos" i "Imparcials" de Madrid i tots els "clodoaldos" posaren el crit al cel i tronaren contra Cuba i contra els separatistes catalans demanant que Espanya no reconegués aquesta República perquè, segons deien, a Espanya li mancava "la coz del burro" i aquesta li havien donat els separatistes de Santiago de Cuba. Això que ells volien que fos una ofensa per nosaltres va ésser un honor.

Així ens trobem ara. Sembla que els anys no han passat, però, ara, amb l'agravament de que els qui ens fan mofa perquè propugnem per la unió dels catalans que es senten catalans per damunt de tot, són individus que es diuen nascuts a Catalunya, és a dir, "Clodoaldos" disfressats que potser creuen que perquè tractin d'insultar-nos, deixarem de seguir predicant la nostra doctrina independentista i propugnament per l'alliberació de Catalunya, i, per tant, la dels catalans del camp i de la ciutat amb el màxim de llibertats que puguin tenir els homes en el futur del món. Perquè no ens espanten les llibertats més amples ni el més vibrant ressorgiment social; perquè volem que l'home gaudeixi de totes les llibertats, és precisament per això que propugnem, com a mínim, la plena independència de Catalunya.

Fa anys que estem en aquest camí i d'ell no ens an apartarem malgrat totes les diatribes, les befes i els insults que tractin de llençar contra nosaltres els "Clodoaldos" peters i bavosos de dintre i fora de Catalunya. Estem curats d'espants. Som fets a tota prova. Som immunes, perquè davant de tot i per damunt de tot, hi hem posat sempre i seguirem posant-hi Catalunya. Catalunya i Catalunya!

Patrici Lliure.